Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 132 669 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten, van hutu-origine te zijn en -vermoedelijk- uit Kigali afkomstig te zijn. U vermoedt in 1996 -u was toen een jaar of vijf, zes- Rwanda te zijn ontvlucht omwille van de oorlog. U vluchtte met uw ouders, maar in de drukte bent u ze kwijtgeraakt. U kwam in Congo toe. U liep verder met vreemde mensen op de vlucht voor de oorlog. Na een jaar kwam u aan in Angola, maar ook daar was er oorlog. U werd opgevangen door een Angolese vrouw, (M.C.), die medelijden met u had. Ze zorgde goed voor u. U verbleef bij haar en haar gezin in Golfe II (Luanda). Toen u veertien of vijftien jaar was, probeerde de echtgenoot van (M.C.), (J.), u te verkrachten. Hij bedreigde u met de dood indien u het aan iemand zou vertellen. U was bang. Op een dag verkrachtte hij u. U vluchtte weg naar de woning van een Rwandese vrouw, (Ja.), die u kende. Ze

had medelijden met u en ving u op. Dit was in 2005-2006. Na een week of twee verkrachtte de zoon van (Ja.), (H.I.), u op een nacht. U werd zwanger van uw zoon, (O.I.). Maar omdat u niet wist waar u naartoe moest, bleef u er. U werd opnieuw zwanger van uw dochter, (M.M.I.). (H.I.) sloeg u; hij zei u dat u geen hutu was, maar tutsi. In 2011 had u, met de hulp van het UNHCR, een paspoort voor vluchtelingen van Angola aangevraagd. U reisde in mei 2011 naar Mozambique om uw ouders te zoeken. Maar omdat u hen niet kon vinden, keerde u terug naar Angola om verder bij (H.I.) te blijven. U werd geslagen, slecht behandeld en het huis uitgejaagd eind 2011. U diende uw kinderen achter te laten. U was uw paspoort en uw originele vluchtelingenkaart verloren in Angola. U ging naar de woning van een Rwandees, (T.), die u kende in de wijk Popular (Luanda). Op een nacht, twee à drie weken later, kwamen er bandieten die op de deur sloegen; ze zeiden dat jullie tutsi waren en het land moesten verlaten. Eén van hen droeg een uniform (maar u kan niet preciseren welk uniform), sprak Kinyarwanda en sloeg de man bij wie u verbleef. U werd naar buiten gestuurd en u vluchtte naar een vriendin, (C.), die u naar een vrouw, (M.), bracht in de wijk Palanca die u opving. U verbleef er twee of drie weken. Deze vrouw regelde uw reis naar België. Op 9 december 2011 kwam u in België aan en op 12 december 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van een cartão de refugiado (met nummer 379/LN/2009) voor.

B. Motivering

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Rwanda, omdat u niet weet of u er nog familie heeft; u was heel jong toen u er vertrokken bent. U wenst evenmin terug te keren naar Angola omwille van de problemen die u er heeft gekend omwille van uw hutu-origine.

***In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat uw uiterst vage en incoherente verklaringen niet toelieten om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot uw profiel, voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden**, waardoor het tevens onmogelijk is om uw eventuele nood aan bescherming te beoordelen. Zo legt u wel een kopie van een cartão de refugiado (met nummer 379/LN/2009) voor, waarvan de delegatie van het UNHCR in Luanda heeft bevestigd dat deze authentiek is en werd uitgereikt aan Landrine Ndaishimye Kankindi (zie COI Case, RWA2013-005, dd. 19 juli 2013, Cedoca), maar legt u geen enkel ander bewijs van uw identiteit voor (zoals het Angolese paspoort voor vluchtelingen dat in uw bezit zou zijn geweest, gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4) waarmee zou kunnen worden bewezen dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. U stelde dit paspoort te hebben verloren in Angola na uw terugkeer uit Mozambique (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4). Nog los van de vaststelling dat u tijdens uw eerder gehoor voor het Commissariaat-generaal in het geheel onvermeld liet ooit een paspoort te hebben gehad en u dit zelfs uitdrukkelijk ontkende ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 2 februari 2012, punten 19, 20 en 21), is het niet aannemelijk dat u -nadat u uw paspoort had verloren- niet opnieuw de hulp van het HCR heeft ingeroepen, zoals u eerder had gedaan, om een nieuw paspoort te verkrijgen, maar er uiteindelijk voor opteerde om onder een valse naam Angola te verlaten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, pp. 4 en 5). U zei dat u er niet aan had gedacht en u nog te jong was, hetgeen geen overtuigende reden vormt, gezien u op het moment dat u Angola verliet in december 2011 reeds meer dan 20 jaar was. Ook over de omstandigheden waarin u uw cartão de refugiado, toch een belangrijk document en ook het enige document dat u voorlegde in het kader van uw asielprocedure, in Angola zou verkregen hebben, bent u dermate vaag en tegenstrijdig, dat er twijfels bestaan of u wel degelijk de eigenaar bent van dit document. Zo ontkende u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal over enige documenten, laat staan een vluchtelingenkaart te beschikken (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 1). U zei wel "een kaart" te hebben gehad, maar deze verloren te hebben in Angola (gehoorverslag dd. 22 maart 2012). Wanneer u wordt geconfronteerd met de kopie van de cartão de refugiado die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd, stelde u dat dit (een kopie is van) de kaart is die u had verloren (in Angola) (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 13). Gevraagd naar de omstandigheden dat u die kaart heeft bekomen, kon u enkel vertellen dat een zekere (J.-P.) u heeft geholpen om deze kaart te verkrijgen (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 13). Tijdens het daaropvolgende gehoor voor het Commissariaat-generaal zei u echter dat een Rwandese kennis, (P.) (van wie u zich de volledige naam niet meer kan herinneren), u had geholpen deze kaart te verkrijgen (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Gevraagd wanneer u dit document heeft gekregen, stelde u dit niet meer precies te weten en vermoedt u dat het in 2005, 2006 of in 2007 was (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2), hetgeen merkwaardig is, gezien op het document 4 maart 2009 als datum van aflevering wordt vermeld. Gevraagd of u dan gehoord bent geweest in het kader van uw asielaanvraag, bevestigde u dit, maar dat u nog jong was en u niet meer weet hoe dit in zijn werk is gegaan (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Ook op de vraag van het Commissariaat-generaal op welke grond u uw vluchtelingenkaart in Angola kreeg, kon u daar niet veel meer over zeggen dan dat u enkel gezegd hebt dat u van Rwanda kwam (gehoorverslag dd. 22 maart 2014, p. 14). Uw verklaring dat u nog jong zou*

zijn geweest op het moment van uw asielprocedure in Angola, vormt geen afdoende verantwoording voor de vaststelling dat u totaal onwetend blijkt te zijn omtrent de procedure die u zou doorlopen hebben. Gevraagd waar u dit interview dan heeft afgelegd, stelde u dit te zijn vergeten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p.2). Overigens is het merkwaardig dat u tijdens het eerdere gehoor voor het Commissariaat-generaal ontkende ooit in Angola asiel te hebben gevraagd (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 3) en dit pas na confrontatie met de kopie van uw vluchtelingenkaart toegaf (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 14). Ook de vaststelling dat u tijdens het eerdere gehoor voor het Commissariaat-generaal naliet te vermelden dat u (1) een paspoort van Angola voor vluchtelingen via het HCR had bekomen en (2) dat u op uw eigen initiatief naar Mozambique bent gereisd om uw ouders te zoeken, vormt een negatieve indicatie van uw oprechtheid en uw bereidwilligheid om mee te werken. U stelde dit niet eerder te hebben verteld, gezien het niets te maken had met het leven dat u wou vertellen en u het nu pas vermeldt omdat u via uw advocaat had vernomen dat de diensten van het Commissariaat-generaal hier onderzoek naar hebben gedaan (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4). Gezien u eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit al eens een poging had ondernomen om uw ouders of uw familie terug te vinden en u daarop ontkennend antwoordde (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 12), is voorgaande uitleg weinig geloofwaardig. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u zelf een paspoort aanvroeg bij het HCR en u op eigen initiatief in mei 2011 naar Mozambique bent gereisd om uw ouders te zoeken, waarna u terugkeerde naar Angola bij de vader van uw kinderen, die u sedert ongeveer 2005 - 2006 zou hebben mishandeld (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 5), toont niet alleen dat u een ondernemende, zelfstandige vrouw bent, maar ondergraaft tevens de geloofwaardigheid van de door u geuite vrees ten aanzien van de vader van uw kinderen. Gelet op het feit dat u bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw asielprocedure in Angola en de omstandigheden waarin u de door u voorgelegde cartão de refugiado zou hebben verkregen en de vaststelling dat u geen andere documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot het door u voorgehouden profiel.

***Ook met betrekking tot uw achtereenvolgende verblijfplaatsen, en bijgevolg de plaatsen waar uw problemen zich zouden hebben voorgedaan, legde u bijzonder vage en incoherente verklaringen af**. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk door een Angolese dame, (M.C.) te zijn opgevangen in de wijk Golfe II, waarna u rond 2005-2006 naar een Rwandese familie bent gegaan (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, pp. 5 tot 7). Niettegenstaande u toch een achttal jaar bij deze familie zou hebben verbleven (tot uw 14 of 15 jaar), kon u hierover weinig vertellen. Wanneer u herhaaldelijk door het Commissariaat-generaal werd gevraagd om wat meer over (M.C.) te vertellen, kon u niet meer vertellen dan dat het een goede vrouw was en u bij haar bent opgegroeid (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Gevraagd om wat meer te vertellen over de familie van (M.C.), zei u (ontwijkend) dat u hen niet vaak zag, ze soms op bezoek kwamen en ze dan weer weggingen (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Gevraagd om toch wat meer te vertellen over de familie van (M.C.), zei u dat het goede mensen zijn en u er verder niks over wist. Gevraagd wat de namen van de familieleden waren, zei u dat er een oom (To.) en een oom (Jo.) was en ook nog een tante (L.), maar dat u er ook niet meer over wist (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u enkel een oom (E.) en een oom (L.) te hebben gekend, naast een tante (B.) en een tante (L.) (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). De etnische afkomst van (M.C.) was u onbekend (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). U kon evenmin de volledige naam van de echtgenoot van (M.C.), (J.), verstrekken (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6) en u wist evenmin naar welke school de kinderen van (M.C.) gingen (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6 en gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd op welke markt (M.C.) goederen verhandelde, zei u in Golfe II (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 7). Gevraagd wat de naam van de markt was, zei u (ontwijkend) dat er verschillende namen werden gebruikt voor de markt. Gevraagd welke naam er werd gegeven aan die markt, zei u zich dit niet meer te herinneren (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 7). Overigens is het merkwaardig dat wanneer u tijdens het tweede gehoor wordt geconfronteerd met het adres dat op de kopie van de cartão de refugiado wordt vermeld, met name de wijk Palanga in Luanda, u plots stelt aanvankelijk met (M.C.) in Golfe II te hebben verbleven en u daarna -vermoedelijk in 1999- naar Palanga is verhuisd (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). U stelde daar te hebben verbleven tot u 14 jaar was en het huis verliet om bij mevrouw (Ja.) te gaan wonen (in 2005-2006) in de buurt van Golfe II (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Het is echter merkwaardig dat op de cartão de refugiado, die werd afgeleverd op 4 maart 2009, nog steeds uw verblijfplaats in Palanga wordt vermeld, terwijl u daar niet meer verbleef volgens uw verklaringen. **Gelet op uw verklaring door (M.C.) te zijn opgevangen en er gedurende een achttal jaar te hebben verbleven, zou er verwacht worden dat u meer informatie over (M.C.) en haar familie zou kunnen verstrekken, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde verkrachting door de echtgenoot van (M.C.), (J.)**.*

U stelde verder sedert 2005-2006 bij mevrouw (Ja.) te hebben verbleven (gehoorverslag dd. 2 maart 2013, p. 7). Gevraagd naar de volledige naam van (Ja.), moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 8). U wist evenmin te vertellen van waar in Rwanda (Ja.) afkomstig was (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 9 en gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Niettegenstaande u beweerde sedert 2005-2006 bij Rwandezen te hebben verbleven tot uw vertrek in 2011, bleek u weinig bekend te zijn met de Rwandese problematiek. Gevraagd wat er is gebeurd in 1994 in Rwanda, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 4). U zei dat u nog jong was, hetgeen niet uitsluit dat u dit van andere Rwandezen (die u blijkbaar toch ontmoette in Angola) zou hebben vernomen. De vaststelling dat u niet kan vertellen wat er in 1994 is gebeurd in Rwanda, ondermijnt opnieuw uw verklaring tussen Rwandezen in Angola te zijn opgegroeid (en met hen bijgevolg problemen te hebben gekend). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u, volgens uw eigen verklaringen, slechts een beetje Kinyarwanda kan spreken (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 3). Indien u werkelijk gedurende jaren bij een Rwandese familie zou hebben verbleven, zou er toch verwacht worden dat u meer dan "enkele woordjes" zou spreken zoals u beweerde (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 3). U stelde dat er spanningen zijn tussen de hutu en de tutsi (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 4). Gevraagd hoe u dit dan weet, zei u dit van "Rwandezen" in Angola te hebben vernomen. Gevraagd hoe de situatie dan nu is in Rwanda, zei u dit niet te weten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4). Gevraagd wat te vertellen over (Ja.) en haar zoon, zei u dat ze u niet goed behandelden; dat (Ja.) verkocht op straat en dat ze vaak naar de kerk (Pinksterbeweging) ging (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, p. 9). U kon niets meer vertellen over (Ja.) en haar zoon (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, p. 9). U wist niet wanneer ze Rwanda waren ontvlucht; u kon niet zeggen wat er met de echtgenoot van (Ja.) is gebeurd; u wist niet welk statuut (Ja.) en haar zoon in Angola hadden en u wist niet of zij asiel hadden gevraagd of over welke documenten zij beschikten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, pp. 9 en 10). U stelde aanvankelijk bij (Ja.) in de buurt van Golfe II te hebben gewoond, maar dat jullie daarna naar Viana zijn verhuisd (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Gevraagd hoelang u3 dan in Viana bent gebleven, zei u er niet zo lang te hebben verbleven. Wanneer u nogmaals door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd preciezer te zijn over de duur van uw verblijf in Viana, antwoordde u ontwijkend dat mensen niet zo lang op hun adres in Angola verblijven (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Wanneer opnieuw de vraag werd herhaald door het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de geboorte van uw eerste kind [op 6 juni 2007] bij de zoon [van (Ja.)] bent gebleven. Gevraagd waar u dan vervolgens verbleef, zei u dat u samen bleef wonen [met de zoon van (Ja.)], maar hij u slecht behandelde en u met hem uw tweede kind kreeg dat werd geboren in Golfe II [op 23 augustus 2009]. U kon echter niet preciseren hoelang u in Golfe II verbleef (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Het blijft tevens erg onduidelijk in welke periode u in Viana zou hebben verbleven. ***Gezien u sedert 2005-2006 tot 2011 bij een Rwandese familie, (Ja.) en haar zoon, (H.I.), zou hebben verbleven, kan er toch verwacht worden dat u meer toelichtingen over hen (en Rwanda) zou kunnen verstrekken, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Uw verklaringen omtrent de mishandelingen door deze familie zijn dan bijgevolg ook niet overtuigend****.*

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u zou hebben gekend bij (T.), bij wie u uw toevlucht zou hebben genomen nadat u de woning van (Ja.) was uitgejaagd*. U kende de volledige naam van (T.) niet en u had er evenmin een idee van wat de naam van zijn vrouw was (gehoorverslag, dd. 22 maart 2012 en gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd wat meer te vertellen over (T.), stelde u hem niet zo lang te kennen (gehoorverslag, dd. 22 maart 2010, p. 10). Wanneer opnieuw door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om wat meer over (T.) te vertellen, zei u niks over hem af te weten (gehoorverslag, dd. 22 maart 2013, p. 10). U kon zelfs niet zeggen of (T.) en zijn vrouw hutu of tutsi waren (gehoorverslag, dd. 22 maart 2012, p. 11). Gezien u beweerde twee à drie weken bij hem te hebben verbleven en hem ook al voordien eens ontmoet te hebben, zou er toch verwacht worden dat u meer over de persoon zou kunnen vertellen tot wie u zich wendde toen u in moeilijkheden zat. U wist evenmin wat er met (T.) was gebeurd nadat u de woning was ontvlucht (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). U preciseerde dat één van de bandieten zei dat hij Rwandees was en een uniform aan had, maar u kon niet preciseren welk uniform. Gevraagd of het een uniform was van de Angolese autoriteiten, zei u dat het nacht was en u het niet goed heeft gezien (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). U kon evenmin verduidelijken wat die bandieten precies kwamen doen. U zei enkel te veronderstellen dat die situatie tussen hutu en tutsi ook weer speelde (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd wat u daarmee precies bedoelde, zei u enkel dat ze (T.) sloegen, waarmee het onduidelijk bleef welke problemen (T.) met deze "bandieten" wel had.*

Voorgaande bevindingen betreffen belangrijke aspecten van uw asielrelaas, met name het door u voorgehouden profiel van alleenstaande, Rwandese vluchtelinge in Angola en de problemen die u zou hebben gekend op uw opeenvolgende verblijfplaatsen bij (M.C.), (Ja.) en haar zoon,

(H.I.), en (T.). Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw reisweg.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de "*kracht van gewijsde van het arrest nr. 93 302 dd. 11 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*".

Verzoekster stelt in onderhavig verzoekschrift het volgende: "*Verwerende partij stelt dus droogweg dat zij geen geloof hecht aan het profiel van verzoekende partij waardoor zij dus onmogelijk de eventuele nood aan bescherming kan beoordelen. […] En dit ondanks het objectieve feit dat verzoekende partij een vluchtelingenkaart heeft neergelegd (cartao de refugiado met nummer 379/LN/2009) waarop een foto van verzoekende partij staat en waarvan het UNHCR in Luanda (Angola) heeft bevestigd dat deze authentiek is. Deze kaart staat op naam van verzoekende partij, namelijk Kankindi Landrine Ndaishimye.*" Volgens verzoekster twijfelt verweerder plots wel aan haar identiteit, hoewel hij dit in de beslissing van 23 juli 2012 nooit heeft gedaan. Zij voert hetzelfde aan wat haar profiel betreft. In voormelde beslissing was verweerder volgens verzoekster klaar en duidelijk van mening dat haar vrees beoordeeld moest worden ten aanzien van Rwanda en niet ten aanzien van Angola. Verzoekster verwijst naar haar argumentatie zoals zij die uiteenzette in haar beroep van 23 augustus 2012 tegen voormelde beslissing en stelt bij deze argumentatie te blijven. In de bestreden beslissing twijfelt verweerder aan de identiteit en het profiel van verzoekster, terwijl hij dit niet deed in voormelde beslissing van 23 juli 2012. In 's Raads arrest nummer 93 302 van 11 december 2012 werd volgens verzoekster gevraagd verder onderzoek te voeren naar de toestand van Rwandese vluchtelingen en naar de terugkeermogelijkheid van deze vluchtelingen naar Rwanda of Angola. Verweerder voegt aan het administratief dossier de COI Focus *"Rwanda/Angola – La situation des réfugiés rwandais en Angola"* van 25 juli 2013 toe, maar verwijst hier nergens naar in de bestreden beslissing, zodat – volgens verzoekster – de kracht van gewijsde van voormeld arrest geschonden is. Verzoekster wijst er nog op dat de vluchtelingenkaart zich niet in het administratief dossier bevindt.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst er nogmaals op dat verweerder voordien nooit getwijfeld heeft aan haar identiteit. Wat betreft het verwijt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 2 februari 2012 uitdrukkelijk zou ontkend hebben ooit een paspoort te hebben gehad, voert verzoekster in onderhavig verzoekschrift aan "*dat zij nooit de bedoeling heeft gehad dit uitdrukkelijk te ontkennen. Op het moment dat zij de vragenlijst bij DVZ invulde had zij geen paspoort dus heeft zij op het inlichtingenblad aangeduid er geen te hebben*".

Volgens verzoekster twijfelt verweerder nu plots dat zij de eigenaar zou zijn van de vluchtelingenkaart, ook al staat haar foto op deze kaart, die zij neerlegde op 12 december 2011. Dat zij bitter weinig afweet van de asielprocedure in Angola staaft volgens verweerder zomaar dat zij niet de eigenaar zou zijn van de vluchtelingenkaart, aldus verzoekster. Zij wijst erop dat zij op het moment van het verkrijgen van deze kaart ongeveer 18 jaar oud was en gedurende haar hele kindertijd geen standvastigheid heeft gekend. "*Zij kreeg nergens behoorlijk onderwijs en werd telkens bedrogen en mishandeld en vertrouwt niemand meer. Dit maakt ook dat zij niet op de hoogte is van procedures, instanties, interviews … en dat zij de kaart heeft verkregen met hulp van (J.-P.)/(P.). Zij dacht dat ze deze kaart verloren was en verklaarde daardoor ook in eerste instantie dat ze geen papieren had.*" Dat zij de ene keer (J.-P.) vermeldde als persoon die haar aan de kaart geholpen heeft en de andere keer (P.), betekent volgens verzoekster niet dat de kaart niet van haar zou zijn, evenals het feit dat zij zelf niet precies weet wanneer de kaart werd uitgereikt.

Vervolgens stelt verzoekster: "*Het feit dat verzoekende partij is gevlucht voor haar ongeluk toont inderdaad misschien wel aan dat zij een ondernemende, zelfstandige vrouw is zoals verwerende partij vermeldt maar neemt niet weg dat zij effectief is gevlucht uit Angola en nood heeft aan bescherming, hetzij ten opzichte van haar geboorteland Rwanda, hetzij ten opzichte van Angola. Het feit dat zij ondernemend en zelfstandig zou zijn houdt niet per definitie in dat zij alles tot in de puntjes moet afweten over de asielprocedure in Angola, te meer daar alles geregeld werd door (J.-P.)/(P.).*"

Wat betreft haar verklaringen over haar verblijf bij (M.C.) voert verzoekster aan dat deze verklaringen misschien vaag kunnen overkomen, maar dat zij op alle vragen heeft geantwoord en dat zij heeft toegegeven dat zij bepaalde antwoorden niet wist. Er werden volgens haar open vragen gesteld waarop zij geen duidelijk antwoord kon geven. Zij wijst erop dat zij door de echtgenoot van (M.C.) werd verkracht en dit niet durfde te zeggen. "*Zij heeft aan dit verblijf geen mooie herinneringen overgehouden maar er wordt haar wel verweten er niet alles in detail over te vertellen.*" Zij meent dat het niet is omdat zij verward overkomt in verband met data, plaatsen *et cetera*, dat zij niet geloofd moet worden in verband met een verkrachting, een zeer ingrijpende gebeurtenis die haar ertoe heeft gedreven te vluchten van deze familie.

Wat betreft haar verblijf bij mevrouw (Ja.) wijst verzoekster erop dat zij verkracht werd door (Ja.)'s zoon, (H.I.), waardoor zij twee kinderen kreeg. Het feit dat zij haar kinderen heeft achtergelaten toont volgens verzoekster aan dat zij een ernstige vrees had voor de vader van haar eigen kinderen en zijn moeder. Het antwoord van (A.D.A.) van UNHCR dat werd doorgestuurd naar de heer (J.R.) van Cedoca spreekt volgens verzoekster voor zich.

"*Verwerende partij meent ook dat verzoekende partij niet genoeg afweet over Rwanda en dit terwijl verwerende partij in haar eerste beslissing stellig was omtrent het feit dat verzoekende partij afkomstig is uit Rwanda en haar vrees dus ten opzichte van Rwanda moest onderzocht worden. Verwerende partij spreekt zichzelf tegen…*" Verzoekster meent dat het feit dat zij moeite heeft met data, namen en plaatsen niet wil zeggen dat haar asielrelaas zomaar van tafel kan geveegd worden. "*Hetzelfde geldt in verband met de uiteindelijke gebeurtenissen die leidden tot de effectieve vlucht van verzoekende partij uit Angola.*"

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012, die vernietigd werd bij 's Raads arrest nummer 93 302 van 11 december 2012, dient opgemerkt dat de voormelde beslissing van 23 juli 2012 door de vernietiging door voormeld arrest van 11 december 2012 uit het rechtsverkeer verdwenen is. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht het volgende: "*Verweerder benadrukt dat de verplichting voor de Commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen, niet belet dat de Commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de beslissing (DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in Migratie- en Migrantenrecht, deel 12, Die Keure, 2007, punt 12).*" Verzoekster kan dan ook niet dienstig naar voormelde beslissing van 23 juli 2012 verwijzen teneinde kritiek te uiten op de middels onderhavig verzoekschrift bestreden beslissing. Haar verwijzing naar de argumentatie die zij uiteenzette in het kader van haar beroep tegen voormelde beslissing van 23 juli 2012 is bijgevolg evenmin dienstig om kritiek te uiten op de thans voorliggende bestreden beslissing.

2.3.2. Wat betreft verzoeksters voorgehouden profiel van Rwandese, alleenstaande vluchtelinge in Angola en haar opeenvolgende verblijfplaatsen merkt de bestreden beslissing terecht het volgende op: "*Ook met betrekking tot uw achtereenvolgende verblijfplaatsen, en bijgevolg de plaatsen waar uw problemen zich zouden hebben voorgedaan, legde u bijzonder vage en incoherente verklaringen af. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanvankelijk door een Angolese dame, (M.C.) te zijn opgevangen in de wijk Golfe II, waarna u rond 2005-2006 naar een Rwandese familie bent gegaan (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, pp. 5 tot 7). Niettegenstaande u toch een achttal jaar bij deze familie zou hebben verbleven (tot uw 14 of 15 jaar), kon u hierover weinig vertellen. Wanneer u herhaaldelijk door het Commissariaat-generaal werd gevraagd om wat meer over (M.C.) te vertellen, kon u niet meer vertellen dan dat het een goede vrouw was en u bij haar bent opgegroeid (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Gevraagd om wat meer te vertellen over de familie van (M.C.), zei u (ontwijkend) dat u hen niet vaak zag, ze soms op bezoek kwamen en ze dan weer weggingen*

(gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Gevraagd om toch wat meer te vertellen over de familie van (M.C.), zei u dat het goede mensen zijn en u er verder niks over wist. Gevraagd wat de namen van de familieleden waren, zei u dat er een oom (To.) en een oom (Jo.) was en ook nog een tante (L.), maar dat u er ook niet meer over wist (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelde u enkel een oom (E.) en een oom (L.) te hebben gekend, naast een tante (B.) en een tante (L.) (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). De etnische afkomst van (M.C.) was u onbekend (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). U kon evenmin de volledige naam van de echtgenoot van (M.C.), (J.), verstrekken (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6) en u wist evenmin naar welke school de kinderen van (M.C.) gingen (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 6 en gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd op welke markt (M.C.) goederen verhandelde, zei u in Golfe II (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 7). Gevraagd wat de naam van de markt was, zei u (ontwijkend) dat er verschillende namen werden gebruikt voor de markt. Gevraagd welke naam er werd gegeven aan die markt, zei u zich dit niet meer te herinneren (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 7). Overigens is het merkwaardig dat wanneer u tijdens het tweede gehoor wordt geconfronteerd met het adres dat op de kopie van de cartão de refugiado wordt vermeld, met name de wijk Palanga in Luanda, u plots stelt aanvankelijk met (M.C.) in Golfe II te hebben verbleven en u daarna -vermoedelijk in 1999- naar Palanga is verhuisd (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). U stelde daar te hebben verbleven tot u 14 jaar was en het huis verliet om bij mevrouw (Ja.) te gaan wonen (in 2005-2006) in de buurt van Golfe II (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Het is echter merkwaardig dat op de cartão de refugiado, die werd afgeleverd op 4 maart 2009, nog steeds uw verblijfplaats in Palanga wordt vermeld, terwijl u daar niet meer verbleef volgens uw verklaringen. Gelet op uw verklaring door (M.C.) te zijn opgevangen en er gedurende een achttal jaar te hebben verbleven, zou er verwacht worden dat u meer informatie over (M.C.) en haar familie zou kunnen verstrekken, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde verkrachting door de echtgenoot van (M.C.), (J.).

U stelde verder sedert 2005-2006 bij mevrouw (Ja.) te hebben verbleven (gehoorverslag dd. 2 maart 2013, p. 7). Gevraagd naar de volledige naam van (Ja.), moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 8). U wist evenmin te vertellen van waar in Rwanda (Ja.) afkomstig was (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 9 en gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Niettegenstaande u beweerde sedert 2005-2006 bij Rwandezen te hebben verbleven tot uw vertrek in 2011, bleek u weinig bekend te zijn met de Rwandese problematiek. Gevraagd wat er is gebeurd in 1994 in Rwanda, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 4). U zei dat u nog jong was, hetgeen niet uitsluit dat u dit van andere Rwandezen (die u blijkbaar toch ontmoette in Angola) zou hebben vernomen. De vaststelling dat u niet kan vertellen wat er in 1994 is gebeurd in Rwanda, ondermijnt opnieuw uw verklaring tussen Rwandezen in Angola te zijn opgegroeid (en met hen bijgevolg problemen te hebben gekend). Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat u, volgens uw eigen verklaringen, slechts een beetje Kinyarwanda kan spreken (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 3). Indien u werkelijk gedurende jaren bij een Rwandese familie zou hebben verbleven, zou er toch verwacht worden dat u meer dan "enkele woordjes" zou spreken zoals u beweerde (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 3). U stelde dat er spanningen zijn tussen de hutu en de tutsi (gehoorverslag 21 oktober 2013, p. 4). Gevraagd hoe u dit dan weet, zei u dit van "Rwandezen" in Angola te hebben vernomen. Gevraagd hoe de situatie dan nu is in Rwanda, zei u dit niet te weten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4). Gevraagd wat te vertellen over (Ja.) en haar zoon, zei u dat ze u niet goed behandelden; dat (Ja.) verkocht op straat en dat ze vaak naar de kerk (Pinksterbeweging) ging (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, p. 9). U kon niets meer vertellen over (Ja.) en haar zoon (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, p. 9). U wist niet wanneer ze Rwanda waren ontvlucht; u kon niet zeggen wat er met de echtgenoot van (Ja.) is gebeurd; u wist niet welk statuut (Ja.) en haar zoon in Angola hadden en u wist niet of zij asiel hadden gevraagd of over welke documenten zij beschikten (gehoorverslag dd. 21 oktober 2012, pp. 9 en 10). U stelde aanvankelijk bij (Ja.) in de buurt van Golfe II te hebben gewoond, maar dat jullie daarna naar Viana zijn verhuisd (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 2). Gevraagd hoelang u3 dan in Viana bent gebleven, zei u er niet zo lang te hebben verbleven. Wanneer u nogmaals door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd preciezer te zijn over de duur van uw verblijf in Viana, antwoordde u ontwijkend dat mensen niet zo lang op hun adres in Angola verblijven (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Wanneer opnieuw de vraag werd herhaald door het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de geboorte van uw eerste kind [op 6 juni 2007] bij de zoon [van (Ja.)] bent gebleven. Gevraagd waar u dan vervolgens verbleef, zei u dat u samen bleef wonen [met de zoon van (Ja.)], maar hij u slecht behandelde en u met hem uw tweede kind kreeg dat werd geboren in Golfe II [op 23 augustus 2009]. U kon echter niet preciseren hoelang u in Golfe II verbleef (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 3). Het blijft tevens erg onduidelijk in welke periode u in Viana zou hebben verbleven. Gezien u sedert 2005-2006 tot 2011 bij een Rwandese familie, (Ja.) en haar zoon, (H.I.), zou hebben verbleven, kan er toch verwacht worden dat u meer toelichtingen over

hen (en Rwanda) zou kunnen verstrekken, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Uw verklaringen omtrent de mishandelingen door deze familie zijn dan bijgevolg ook niet overtuigend. Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u zou hebben gekend bij (T.), bij wie u uw toevlucht zou hebben genomen nadat u de woning van (Ja.) was uitgejaagd. U kende de volledige naam van (T.) niet en u had er evenmin een idee van wat de naam van zijn vrouw was (gehoorverslag, dd. 22 maart 2012 en gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd wat meer te vertellen over (T.), stelde u hem niet zo lang te kennen (gehoorverslag, dd. 22 maart 2010, p. 10). Wanneer opnieuw door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om wat meer over (T.) te vertellen, zei u niks over hem af te weten (gehoorverslag, dd. 22 maart 2013, p. 10). U kon zelfs niet zeggen of (T.) en zijn vrouw hutu of tutsi waren (gehoorverslag, dd. 22 maart 2012, p. 11). Gezien u beweerde twee à drie weken bij hem te hebben verbleven en hem ook al voordien eens ontmoet te hebben, zou er toch verwacht worden dat u meer over de persoon zou kunnen vertellen tot wie u zich wendde toen u in moeilijkheden zat. U wist evenmin wat er met (T.) was gebeurd nadat u de woning was ontvlucht (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). U preciseerde dat één van de bandieten zei dat hij Rwandees was en een uniform aan had, maar u kon niet preciseren welk uniform. Gevraagd of het een uniform was van de Angolese autoriteiten, zei u dat het nacht was en u het niet goed heeft gezien (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). U kon evenmin verduidelijken wat die bandieten precies kwamen doen. U zei enkel te veronderstellen dat die situatie tussen hutu en tutsi ook weer speelde (gehoorverslag, dd. 21 oktober 2013, p. 3). Gevraagd wat u daarmee precies bedoelde, zei u enkel dat ze (T.) sloegen, waarmee het onduidelijk bleef welke problemen (T.) met deze "bandieten" wel had.
Voorgaande bevindingen betreffen belangrijke aspecten van uw asielrelaas, met name het door u voorgehouden profiel van alleenstaande, Rwandese vluchtelinge in Angola en de problemen die u zou hebben gekend op uw opeenvolgende verblijfplaatsen bij (M.C.), (Ja.) en haar zoon, (H.I.), en (T.)."

Voorgaande vaststellingen omtrent de onmiddellijke leefomgeving van verzoekster ondermijnen de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen dienaangaande.

Verder dient opgemerkt dat verzoekster verklaarde in mei 2011 naar Mozambique te zijn gereisd op zoek naar haar ouders (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Na deze reis keerde zij terug naar Angola, naar de vader van haar kinderen (administratief dossier, stuk 5, p. 4 en 5). Het is evenwel niet aannemelijk dat zij uit Angola wegvlucht en in België internationale bescherming vraagt omwille van de problemen die zij zou gekend hebben met de vader van haar kinderen, terwijl zij in 2011 reeds naar Mozambique reisde en daarna terugkeert naar Rwanda en opnieuw bij de vader van haar kinderen gaat wonen. Omtrent de vermeende reis naar Mozambique kan ook worden opgemerkt dat hiernavolgende motivering ook steun vindt in het administratief dossier: "*Ook de vaststelling dat u tijdens het eerdere gehoor voor het Commissariaat-generaal naliet te vermelden dat u (1) een paspoort van Angola voor vluchtelingen via het HCR had bekomen en (2) dat u op uw eigen initiatief naar Mozambique bent gereisd om uw ouders te zoeken, vormt een negatieve indicatie van uw oprechtheid en uw bereidwilligheid om mee te werken. U stelde dit niet eerder te hebben verteld, gezien het niets te maken had met het leven dat u wou vertellen en u het nu pas vermeldt omdat u via uw advocaat had vernomen dat de diensten van het Commissariaat-generaal hier onderzoek naar hebben gedaan (gehoorverslag dd. 21 oktober 2013, p. 4). Gezien u eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk de vraag werd gesteld of u ooit al eens een poging had ondernomen om uw ouders of uw familie terug te vinden en u daarop ontkennend antwoordde (gehoorverslag dd. 22 maart 2012, p. 12), is voorgaande uitleg weinig geloofwaardig.*"

In onderhavig verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Waar zij aanvoert dat er steeds open vragen werden gesteld waarop zij geen duidelijk antwoord kon geven, dient opgemerkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Tevens dient opgemerkt dat van verzoekster niet verwacht wordt dat zij "*alles in detail*" kan vertellen, doch verzoeksters gebrekkige kennis, op uitgebreide wijze uiteengezet in de bestreden beslissing, is dermate dat zij er niet in slaagt haar voorgehouden profiel en opeenvolgende verblijfplaatsen in Angola aannemelijk te maken. Verder ziet de Raad niet in op welke wijze de bewering dat zij verkracht zou zijn geweest, maakt dat zij niet in staat is op een aannemelijke wijze verklaringen af te leggen omtrent de plaatsen en de personen waar zij verbleven heeft. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze het feit dat zij haar kinderen achterliet "*genoeg [aantoont] dat zij een ernstige vrees had voor de vader van haar eigen kinderen en zijn moeder*". Uit het e-mailverkeer dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stuk 3), blijkt enkel dat verzoekster zonder haar zoon en dochter moest vertrekken naar Mozambique "*omdat de grootmoeder*

van de kinderen hen niet wou laten vertrekken". Verder wordt geen enkele reden gegeven voor de weigering van de grootmoeder om haar kleinkinderen met verzoekster te laten meereizen naar Mozambique. In die zin is dit stuk niet van aard de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoekster kan in het geheel niet gevolgd worden waar zij stelt dat "*het feit dat verzoekende partij moeite heeft met data / namen / plaatsen niet wil zeggen dat haar asielrekaas zomaar van tafel kan geveegd worden door het CGVS*". De medewerkingsplicht vereist immers van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat verzoekster er niet in slaagt haar voorgehouden profiel van Rwandese, alleenstaande vluchtelinge in Angola en haar opeenvolgende verblijfplaatsen aldaar aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan haar beweerde problemen in Angola.

2.3.3. Verzoekster brengt een vluchtelingenkaart bij, waarvan werd vastgesteld dat deze authentiek is (administratief dossier, stukken 9 en 10). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat personen die in Angola als vluchteling erkend werden en vervolgens op illegale wijze Angola verlaten, niet opnieuw als vluchteling Angola kunnen binnenkomen.

In casu dient vastgesteld dat verzoekster blijft voorhouden dat zij in Angola als vluchteling erkend was, doch dat zij volgens haar verklaringen op 9 december 2011 met een vals paspoort Angola verliet (administratief dossier, stuk 14 van stuk 11, verklaring 21 en 35). Indien zij daadwerkelijk de erkende vluchtelinge is die vermeld is op de vluchtelingenkaart, dient verzoekster ingevolge artikel 49, § 1, 6° *juncto* 57/6, 3° van de vreemdelingenwet expliciet te vragen haar in Angola erkende vluchtelingenstatus te laten bevestigen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Noch in het administratief dossier, noch bij onderhavig verzoekschrift bevinden zich stukken waaruit blijkt dat verzoeksters zulks gedaan heeft. Verder blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat verzoekster niet kan terugkeren naar Angola aangezien zij dit land op illegale wijze zou verlaten hebben. Bijgevolg dient verzoeksters vrees voor vervolging beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van nationaliteit, zijnde Rwanda (RvS 11 september 2014, nr. 228.337). Verzoekster voert immers aan geboren te zijn in Rwanda en brengt geen element bij waaruit zou blijken dat zij de Rwandese nationaliteit niet zou bezitten.

2.3.4. Tijdens haar gehoor op het CGVS op 21 oktober 2013 verklaarde verzoekster dat zij niet naar Rwanda kon terugkeren omwille van de "*partijzaken tussen hutu en tutsi*" (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 17 van stuk 1, documenten eerste asielaanvraag) blijkt evenwel dat de vrede in Rwanda grotendeels is weergekeerd. Volgens het document *"UNHCR not forcing Rwanda Refugees to repatriate"*, gedateerd 3 februari 2012, blijken er drie miljoen Rwandezen te zijn teruggekeerd naar Rwanda. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekster geen vrees dient te hebben voor vervolging omwille van het loutere feit dat zij Hutu is. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoekster toont derhalve, de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent het bekomen en de inhoud van de voorgelegde vluchtelingenkaart mede in acht genomen, niet concreet aan dat zij actueel een vluchtelingenrechtelijke vrees heeft ten aanzien van Rwanda, het land waarvan zij voorhoudt de nationaliteit de bezitten.

2.3.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.6. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	W. MULS